

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

A Simeon jim požehnal
a řekl jeho matce Marii:
„Hle, on jest dán k pádu
i k povstání mnohých v Izraeli
a jako znamení, kterému
se budou vzpírat...” (L 2, 34)

4

ČASOPIS PRO SÍŘENÍ ÚCTY K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

8. ROČNÍK
2013

Drazí přátelé,

končí Rok víry. Jednou skončí také víra a naděje se naplní. Zůstane jenom láska, skrze kterou a pro kterou jsme byli stvořeni. Zatím jsme poutníci a potřebujeme víru v lásku, která nám dává sílu k putování.

V neděli 10. listopadu Svatý otec František řekl, že Ježíš je ten, kdo mění perspektivu a „potvrzuje, že naše pouť jde od smrti k životu, plnému životu! Jsme na cestě, na pouti k plnému životu, a tento plný život nás na naší cestě osvětluje! Smrt je tedy vzadu, za námi, nikoli před námi. Před námi je Bůh živých, Bůh smlouvy, Bůh, který nese moje jméno, jak to sám řekl: „Já jsem Bůh Abrahamův, Izákův a Jakubův“, také Bůh s mým jménem, s tvým jménem, s naším jménem. Bůh živých!“

Bůh „s mým jménem“ je Bůh, který mě zná, víra je vztah s ním. Kéž by Rok víry v nás všech zanechal touhu poznat Boha, kéž by každá vteřina našeho života nás přibližovala k radostnému setkání s ním – Bohem živých. P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytunia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkiewicz, archiv ABM

Grafická úprava:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří

z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkiewicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo:

Henryk Hoser SAC 3

P. Jaroslav Brož:

Více víry 4

P. Miloslav Fiala:

Proměnit poušť v oázu 6

K zamyšlení: Zvětrávání víry 9

Zasvěcení světa Panně Marii 12

Nabídka knihy KNA 15

Rozhovor s P. F. Harelimanou 16

Rok se Svatým otcem 20

Pouť ke sv. Faustyně 21

Poslání a spiritualita sv. Faustyny:

Už nežiju já, ale žije ve mně Kristus ... 22

Korunka 24

Budete mými svědky 25

Na apoštolských cestách 30

Nabídka knihy, informace 32

Knihy milosrdenství,

literatura, informace 34

BŮH PŘICHÁZÍ Z BUDOUCNOSTI

Bůh je život. Bůh život tvoří, Bůh život dává. Nejen lidem: vše, co žije a obklopuje nás, rostliny, zvířata, flora a fauna, je Jeho darem pro člověka. Svěřil tento dar naší zodpovědnosti a naší starosti, abychom měli jídlo a léčiva a aby toto všechno tvořilo krásu tohoto světa a svědčilo o velikosti Stvořitele.

Každý z nás život obdržel. Nejen tělesný, ale také duchovní. Všechny bytosti – člověk, anděl – mají „dech nesmrtnosti“. Existovat nepřestaneme, protože náš „život se mění, ale nekončí“, bude trvat věčně, míří k věčnosti, k plnosti života bez utrpení, bolesti a smrti. Smrt je jenom bránou, kterou prošel Syn Boží nazývající se Synem člověka. Jaké bude překvapení sebevrahů, když se přesvědčí, že pořád existují, a jaký jejich smutek, že neuvěřili Stvořiteli a jeho slibům! Bůh je „Bohem živých, ne mrtvých“ (srov. Lk 20,38).

Jsme a měli bychom být zodpovědní za vlastní život, ale nejen to. Také za život vlastních dětí a rodičů, za život sousedů a známých, za život každého člověka, se kterým jsme se setkali. Za život malinkých a velikých, skrze modlitbu, skutek, mysl a jednání.

Žijeme v době, kdy lidský život nemá cenu: ničíme jej různými způsoby. Čím dál méně se dělíme o svůj život s ostatními, a to je největší investice do budoucna. Předání života dalším generacím je mimořádným úkonem víry, protože Bůh přichází z budoucnosti. Důvěřujme Bohu, protože je „milovníkem života“ (srov. J 3,16): života každého z nás.

✠ Arcibiskup Henryk Hoser SAC
biskup varšavsko-pražský

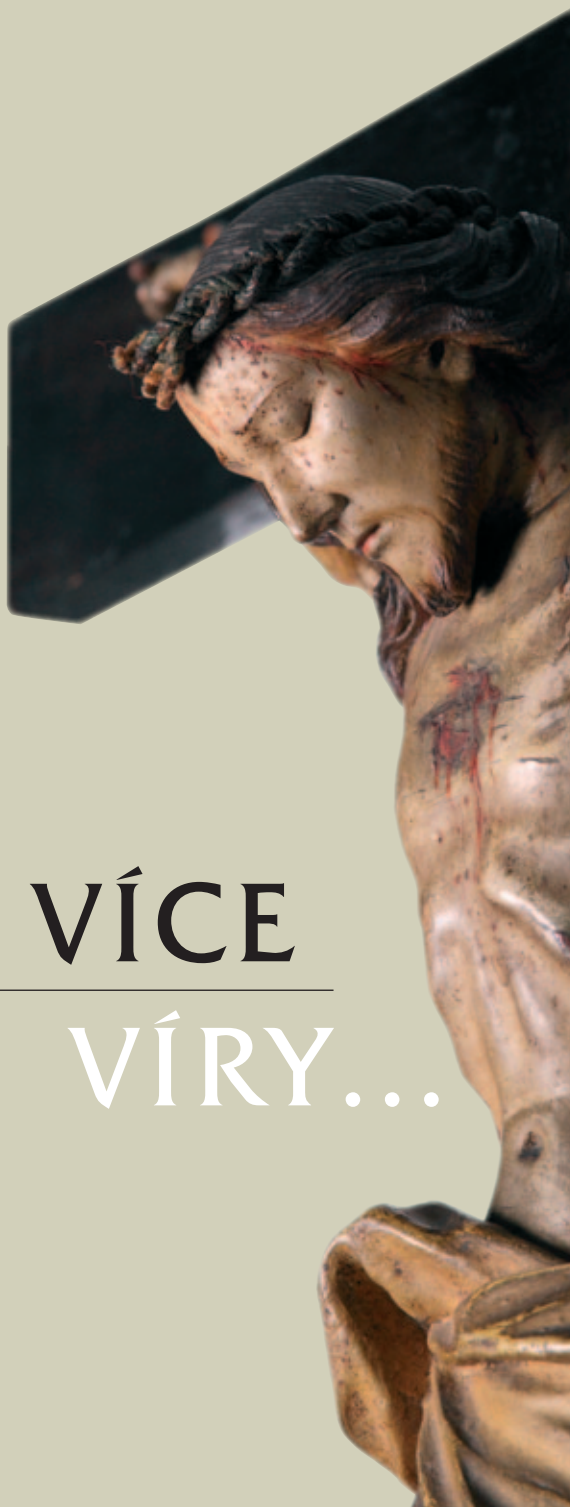

Závěr Roku víry nás zve k hodnocení. My, křesťané, jsme se naučili pravidelně se ohlížet zpět do života, říkáme tomu zpytování svědomí. Nekonáme to proto, že bychom chtěli být otroky minulosti, ani proto, že se rádi soustředíme na sebe, jako bychom se báli vykročit ze svého soukromého světa ven. Procházíme v duchu uplynulé události a vnitřní hnutí proto, aby nám jen tak neutekly mezi prsty. Zkoumáme svůj život ve světle Božím. Zpytování svědomí je úkon víry, je to opravdová modlitba. Vede na prvním místě k děkování, k vděčnosti za to, že nám v uplynulých měsících nově zazářila víra.

Svatý Pavel na konci svého života shrnuje svůj bohatý a dramatický život slovy: „Víru jsem uchoval“ (2 Tim 4,7). Stojí-li u mě víra na prvním místě, nepřejí si nic jiného, než abych mohl na konci zhodnotit své pozemské žití podobně jako apoštol národů.

Zůstává ale otázka: Co to znamená uchovat si víru? Víra není jako sváteční oblečení, které opatrně uložíme do šatníku a použijeme ho jen o výjimečných příležitostech, aby se častým používáním neobnosilo. Víra je jako šat, který jsme

VÍCE VÍRY...

jednou na sebe přijali, když jsme byli oblečeni při křtu v Krista. Roste, zpevňuje se, zraje a září jenom tehdy, když se projevuje den co den. Proto apoštol vybízí křesťany v Soluni: „Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte. Nezhášejte oheň Ducha“ (1 Sol 5,16-19). Máme tu hned několik projevů víry. Radost, modlitba, vděčnost a oheň Ducha Svatého. Což kdyby se nám stala dědictvím Roku víry poté, co bude oficiálně skončen?

Proč začínáme radostí? Vždyť zkušenost nás učí, že nejprve je třeba zakusit hořkost práce a námahy a teprve potom snad můžeme čekat zaslouženou odměnu a radovat se. Ale ve víře jsme vstoupili do řádu milosti. V něm je všechno dar, všechno je milost. Na začátku je radost Boží. Bůh se raduje, když tvoří svět. Raduje se, když vstupuje do objetí muže a ženy a spolu s nimi dává nový život. Má s celým nebem radost nad obrácením hříšníka. Raduje se z jedné nalezené ovce. Bůh má každý den tisíc a jeden důvod radovat se nad tímto světem a nad mým životem. Proč se tedy denně neradovat s Bohem, který mi skrze víru dává nahlížet do svého srdce?

Pozvání k ustavičné modlitbě můžeme pochopit jen tehdy, když si uvědomíme, že modlitba je řeč víry. A křesťanská víra je ve své podstatě osobní vztah k Ježíši. Pak je zřejmé, že se nechceme učit na Pánu pořád něco žebrot, loudit, uprošovat ho o jeho dary. Ustavičná modlitba je sdílení Ženicha a nevěsty. Je to rozhovor Pána a jeho církve v srdci každého z jejích členů. A to je možné, to je dokonce žádoucí. Důvodem smutku totiž je to, že zůstáváme sami. A zdroj radosti naopak je v tom, že se o vše můžeme dělit s tím, který zná naše srdce lépe než my sami. Papež František ve

své encyklice „Světlo víry“ cituje v tomto smyslu svatého Augustina: „Od toho, který tě učinil, se neodvracej ani tím, že se obrátíš k sobě.“ Jaké varování před propastí naší samoty, která je tak svůdná! Ježíš ale touží dříve než my sami být s námi i v těch nejdůvěrnějších chvílích. Jak překvapil Natanaela, když mu sdělil: „Viděl jsem tě dříve, než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem“ (Jan 1,48). Pán nás vidí dříve, předvídá a s láskou sleduje každý náš krok. Ne jako špión, ale s upřímným zájmem o moji osobu, o mě. Pak je snadné ustavičně se modlit. Hledím prostě na svůj život s Ježíšem.

To už pak není ani těžké přijímat svůj život jako dar a děkovat. Mnohdy jsme při modlitbě bezradní a nevíme, jak děkovat. Začneme tedy každý den své kratičké zpytování svědomí objevováním tří až pěti důvodů, proč dnes Ježíši poděkovat. A uvidíme, jak se nám srdce rozšíří a brzy nám nebude stačit čas na tu litanii děků. Může nás také inspirovat 136. žalm, který je dlouhou litanii Božích skutků s vděčným refrémem „jeho milosrdenství trvá navěky“.

Co říct k ohni Ducha Svatého? Jak ho nezhasět? Sv. Karel Boromejský dával svým kněžím jedno doporučení. „Jestliže se už v tobě vzňal nějaký ohníček božské lásky, nevyládej ho hned napospas, nevystavuj ho větru; nech zavřenou pec, aby nevychladla a nepozbyla tepla; to znamená: varuj se, jak můžeš, toho, co rozptyluje, zůstávej usebrán u Boha a vyhýbej se prázdným řečem.“

Zbývá jedno přání, které kéž se stane také naší modlitbou. Aby tento Rok víry byl jako hořčičné semínko, ze kterého se v dalších letech v našem životě, v naší farnosti, v naší církvi rozroste veliký strom.

Papež Benedikt při zahájení Roku víry prohlásil, že i nadále pokračuje *duchovní zpustošení*, pro které je příznačné, že Bůh se v sekularizované společnosti ocitl na okraji a rozšířila se prázdnota, od které se utíká do virtuálních prostředků, jak je nabízí nebývalý technický pokrok.

Dnešní člověk se nechává manipulovat trhem, médií a módou. Prožívá *zkušenost pouště*, a právě proto jsou zapotřebí lidé silné víry, kteří ukazují vlastním životem cestu k zaslíbené zemi a otvírají svá srdce Boží milosti, která osvobozuje od pesimismu a bezútěšnosti. Evangelizovat znamená dnes více než jindy dosvědčovat nový život proměněný Bohem a zprostředkovat druhým novou naději. Rok víry vyzval věřící křesťany, aby v lidstvu vytvářeli *tvůrčí menšiny*, kterým víra propůjčuje onu energii, jež není z tohoto světa, ale je schopna jej proměnit. K tomu je ovšem třeba aktivovat víru a nepodlehnout *pokoušení průměrnosti*, která stále ohrožuje všechny členy církve. Svou víru máme doslova vyzařovat do okolí, ať žijeme kdekoli.

V současném křesťanství pozorujeme jistou únavu z Boha a chybějící radost z víry: mnozí nepopírají Boha, ale také s ním vážně nepočítají. Ale víra v Ježíše Krista a aktivní spolupráce s ním dávají člověku novou životní náplň, nové zaměření myšlenek, slov i skutků. Neboť kdo se rozhodl následovat Krista a v důsledku toho se rozhodl postavit život na nový, hlubší základ, vzal na sebe v církvi i v dějinách důležitý úkol být spolupracovníkem na budování Božího království. Rok víry je tedy stálou výzvou k této vnitřní proměně, která je podmínkou úspěšné evangelizace.

Křesťanství není v žádném případě pohodlnou záležitostí. Už bible podtrhuje úlohu nás lidí, když charakterizuje Stvořitelův

PROMĚNIT POUŠŤ V OÁZU

úmysl slovy: „*Učínme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby.*“ Písmo tedy nevidí člověka jako výsledek slepého vývoje, ale jako bytost, která stojí před Stvořitelem. A ten chce skrze člověka vyjadřovat svou pravdu i lásku, v jeho určení a poslání zjevovat sebe sama, svou vůli i moc; člověk je a bude vždycky tvorem na svém Tvůrci závislým, který své plnosti může dosáhnout jen ve vztahu k Němu. Na rozdíl od říše zvířat tedy přebíráme plnou odpovědnost za své jednání a za to, jak se chováme jeden vůči druhému i k přírodě a všemu ostatnímu, co nám bylo svěřeno do opatrování.

Pán všehomíra, který je zosobněnou láskou, od nás čeká nejen to, že se budeme chovat odpovědně vůči němu, ale očekává od nás podstatně víc: že se jako Boží obraz budeme rozvíjet a budeme utvářet a přetvářet svět podle stvořitelského úmyslu, který je zdrojem naší důstojnosti.

Jan Pavel II. v této souvislosti připomněl zvláště ve své první encyklice *Redemptor hominis*, že si máme stále nově uvědomovat své lidství, které nám bylo darováno. Dějiny pak nejsou pouhým vývojem směřujícím do nejisté budoucnosti, ale přímým a vědomým rozvíjením Božího obrazu, jímž člověk od počátku je. Pro křesťana je předobrazem tohoto rozvoje Ježíš Kristus, Syn Boží a syn člověka, který za nás všechny smířil padlé stvoření jednou provždy s Bohem.

Uvědomujeme si my lidé význam tohoto smíření? Dává nám jasnou orientaci ve zmatcích, zvláště morálních, dnešních dnů? Podle papeže Františka je *každý křesťan nositelem Krista. Každý z nás si musí klást otázku: vnímají lidé, se kterými se setkáváme, vřelost naší víry? Spatřují v naší tváři radost ze setkání s Kristem?* Zpytujeme tedy svědomí a ptejme se, zda naše víra je natolik pronikavá a radostná, že se šíří

kolem nás a posiluje ty, kdo podléhají všeobecné skepsi z prázdnoty svých dnů.

Moudrý Sirachovec mluví o putování, když píše: *Mnoho jsem viděl, když jsem byl na cestách, porozuměl jsem víc, než umím povědět. Kdo se bojí Hospodina, nebude mít strach a nebude se chvět, vždyť Hospodin je jeho nadějí. Hospodin pozvedá duši, rozjasňuje oči, dává zdraví, život i požehnání.* (34,11n) Sám Bůh tedy pomocí naší víry učí náročnému umění žít a nezboudit ve zmatku cest, jak nás na ně láká dnešní společnost.

Rok víry můžeme právem považovat za putování pouštěmi současného světa. Jak na tuto pouť připravoval učedníky sám Ježíš, když je poslal zvěstovat Boží království a uzdravovat? Jakou jim dal výbavu na tyto evangelizační cesty? Kupodivu kromě hluboké, intenzivně prožívané důvěry v jeho slovo a ve své poslání, které přijali z jeho rukou, nedostali z hmotných věcí vůbec nic. Vysvítá z Pánových slov, aby si na cestu nebrali ani hůl, ani mošnu, chléb, peníze nebo dvoje šaty. A kde je nepřijmou pro bytostný odpor vůči radostné zvěsti, mají setrást prach z nohou na svědectví proti nim. Když tyto Ježíšovy pokyny domyslíme, objeví se nám celá síla víry, naděje a lásky, které jsou tou nejpodstatnější výbavou pro šíření evangelia. Jak čteme u Lukáše (9,6), učedníci se vydali na cestu, chodili od jedné vesnice k druhé, přinášeli všude radostnou zvěst a uzdravovali. Poslechli Pánovu výzvu, poznali smysl svého nejvlastnějšího poslání a byli sami naplněni pravdou a radostí, kterou všude hlásali.

Podle papežovy výzvy posílá i nás Pán dějin jako své spolupracovníky a hlasatele pevných zásad Božího království na cestu a dává nám s sebou evangelium a společenství církve, jak to jasně vyjadřují nejen dokumenty Druhého vatikánského koncilu,

ale i Katechismus katolické církve, kde nacházíme mnoho příkladů, jak si máme počínat. Máme uvádět do své životní praxe napomenutí apoštola Pavla, jak je čteme v listu Kolosanům (3,16n): *Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte... Cokoli mluvíte nebo konáte, všechno dělejte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.* Apoštola slova přesně zapadají do požadavků doby: máme se posilovat Kristovou naukou a jeho příkladem a v jeho jménu pokorně sloužit těm, k nimž jsme posláni. Neboť vnitřní pokora srdce umožňuje toto hlubší poznání Boží lásky.

Duchovní odkaz Roku víry nás zavazuje, abychom se stali Ježíšovými rozhodnými učedníky a přijali osobní odpovědnost za předávání víry v rodinách, farnostech a duchovních společenstvích a všude, kam nás Pán pošle. Každý z nás má být misionářem, nositelem světla do temnot dnešního světa; nebojme se proto pevně a bez bázně vyznávat víru, Duch Páně je nejen nad námi, ale i s námi. Dbejme na stálou náboženskou výchovu dětí a mládeže, neboť právě oni jsou budoucností církve; snažme se jim slovy i příkladem předat zdravé zásady evangelia, aby se nestali obětí pokušení, která je ohrožují na každém kroku. Vzpomeňme přitom na odvažné putování Izraelitů pouští, kde je provázel a chránil Hospodin, pokud v něho ovšem věřili a řídili se jeho příkazy.

I naším posláním, které jsme přijali při křtu, je proměnit poušť v úrodnou zemi, prozářenou Boží láskou a bratrstvím všech. Výzvy Roku víry tedy nekončí, ale naopak pokračují s novou naléhavostí.

P. Miloslav Fiala OPraem. ■

„Nedobrovolně dýcháme oběma plícemi doktríny, které se staví proti člověku a vytvářejí nové politické směry, jejichž důsledkem je pomalá, ale trvalá a agresivní eroze, destrukce a demolice člověka, jeho života, rodiny, práce a mezilidských vztahů. Nemáme už ani čas žít, milovat a adorat.“

Tato slova pronesl začátkem listopadu 2013 kardinál Robert Sarah, předseda Papežské Rady Cor Unum, v rámci konference charitativních institucí pořádané Evropskými biskupskými konferencemi v italském Tresu. Možná že ani nejsme těmito slovy příliš překvapeni. Mnozí lidé vnímají určité „ideologické počasí“, které ovlivňuje život kolem nás a které v mnoha směrech není příliš příznivé, nebo je pro naši víru dokonce naprosto ničivé. Přitom se zdá, zvláště v Evropě, že tento „ideologický“ jev není jako tornádo, ale spíše jako jemný, tichý déšť, který skrze okno vnímáme třeba jenom podle odlesků vody na cestě nebo

podle kapek na větvích stromů. Spíš než příčinu vidíme důsledek: je vlhko a mokro a my také cítíme, že jsme tou vlhkostí prosáklí. Není divu: po totalitních systémech 20. století, které se coby ničící bouře přehnal Evropou, jsme už několik desítek let vystaveni „zavlažování“, které prosáкло do světa, církve a mezilidských vztahů.

Postupná relativizace pravdy a hodnot, demontáž tradičního systému autorit a rodiny, odmítání křesťanského dědictví, to vše způsobilo, že jsme dnes svědky hlubokých proměn světa a člověka, které vnímáme a vidíme třeba v podobě gender ideologie, která tvrdí, že člověk rozhoduje o všem, dokonce i o svém pohlaví. Nežůstává nic, co je trvalé a pevné a co by nešlo změnit, přizpůsobit, relativizovat. Zdá se, že dokonce i Bůh má na vybranou: buď se přizpůsobí světu a člověku, nebo bude muset ustoupit ze života.

A protože Bůh je pravda a politickým nebo ideologickým požadavkům člověka se nikdy

„Až bude na nás vylit
z výše duch, poušť se stane
sadem a sad bude mít cenu lesa.
I na poušti bude přebývat právo
a v sadu se usídlí spravedlnost.
Spravedlnost vytvoří pokoj,
spravedlnost zajistí klid
a bezpečí na věky.
Můj lid bude sídlit na nivách
pokojů, v bezpečných příbytcích,
v klidných místech odpočinku,
i kdyby na les spadlo krupobití
a město bylo srovnáno se zemí.“

(Izajáš 32, 15-19)

Foto: Wojciech Zubkowicz SAC

nepřizpůsoboval a nebude přizpůsobovat, už teď vidíme, že se cesty Boha a světa rozcházejí. Proměny, které probíhají na různých úrovních, spojuje „zbožšťování“ člověka: člověk má rozhodovat o všem, pomalu je už pánem (nejen svého) života a smrti. V novém světě, který vzniká, není místo pro Boha. Kardinál Sarah ve svém proslovu řekl: „Dokonce mezi pokřtěnými a Kristovými učedníky dnes existuje jakási »tichá apostaze«, odmítání Boha a křesťanské víry v politice, ekonomice, etice a postmoderní západní kultuře.“ Jenomže nelze odstranit Boha ze života, aniž by to nepřineslo ničivé důsledky pro člověka a společnost, protože bez Boha člověk zůstává sám se svým hříchem, sobectvím, pýchou a slabostí.

V přírodě jsme svědky procesu zvětrávání. V internetové encyklopedii Wikipedie si můžeme přečíst, že „zvětrávání je označení pro proces, při kterém dochází k působení chemických, fyzikálních či biologických sil na obnažené horniny. Zvětrávání může v průběhu milionů let vést k rozpadu hornin a následné erozi, která vede k celkovému přetvoření tváře krajiny.“ Je dobře si uvědomovat, že tento proces probíhá i na duchovní úrovni.

Konec Roku víry je také proto dobrou příležitostí zamyslet se, co pro svou víru můžeme (a měli bychom) udělat, abychom ji chránili a prohlubovali v tak rychle a tak hluboce se měnícím světě. Skála vystavená erozi, na kterou například kape voda, se sama nepohne a neuteče. Je jaksi „odsouzena“ k tomu osudu, který ji zhotovuje pomalu kapající voda. My ale s pomocí Boží milosti jsme schopni určité věci kontrolovat a omezit to, co není dobré pro náš duchovní život. Není totiž pravda, že nic nelze dělat, pravda je, že to něco stojí.

Důležité je uvědomit si, že víru nejlépe ochraňujeme tím, že ji budeme prohlubo-

vat. Jak to dělat? Páter Włodzimierz Wołyniec píše: „Podle katechismu katolické církve je k přijetí víry nutné určité úsilí člověka a také bezprostřední a osobní kontakt se svědkem víry (srov. KKC č. 30). Pokud je to tak, potom můžeme říct, že příčinami nevíry jsou: chybějící osobní úsilí k setkání s živým Bohem a chybějící kontakt se svědky víry. Když není úsilí, vede to k tomu, že člověk neprožívá svou víru a nemá zkušenost víry. Proto krize víry, a dokonce ztráta víry, je často důsledkem toho, že není zkušenost Boha a osobního prožití jeho přítomnosti a působení. Člověk může přijít o živý vztah s Pánem a víru omezit do sféry intelektu. Chybějící zkušenost Boha je důsledkem zanedbání náboženského života, zvláště modlitby a svátostí. Kontakt se svědky víry souvisí se zúčastněním se různých formačních setkání a společenství víry. Pokud někdo ve své rodině nenachází svědectví víry, měl by hledat jinou možnost být mezi autentickými svědky víry.“

Co by tedy měl udělat ten, kdo by se chtěl své víře věnovat? Určitě pomůže (zase?) klekat k modlitbě (ideální by bylo klekat s někým společně) a postit se. Potom také podívat se na svátosti ve svém životě a dopřát si duchovní pokrm: pravidelnou četbu Písma svatého, duchovní četbu, duchovní pořady v televizi a rozhlasu, duchovní rozhovory (a naopak udělat si „diету“ od četby, rozhovorů a pořadů, které nepřinášejí nic dobrého nebo zájímavého pro duchovní život).

Že to všechno víme, vidíte? Svatý Jakub ve svém listu říká: „Což nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Mocnější však je milost, kterou dává. Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.“ (srov. Jk 4, 4–7)

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

BŮH NÁS ŽÁDÁ O VĚRNOST

ZASVĚCENÍ SVĚTA
NEPOSKVRNĚNÉMU
SRDCI PANNY MARIE
12.–13. ŘÍJNA 2013

Socha
Panny Marie
z Fatimy

Ve dnech 12.–13. října 2013 se v Římě konal mariánský den v rámci Roku víry, který zahájila společná modlitba Svatého otce s desítkami tisíc věřících před sochou Panny Marie přivezenou na náměstí sv. Petra z Fatimy. Mariánský den ukončila v neděli mše svatá, po které Svatý otec zasvětil svět Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Ve své nedělní promluvě Svatý otec zdůraznil potřebu věrnosti Bohu a potřebu stále pamatovat na Krista. „Pamatování na Krista je trvání ve víře, Bůh nás překvapí svojí láskou, ale žádá nás, abychom Jej věrně následovali,“ vybízel Svatý otec a dále uvedl: „Kultura toho, co je provizorní a relativní, vstupuje také do života víry. Bůh nás žádá, abychom byli věrní každý den ve všech skutečích, a dodává, že i když my nejsme věrní, On je vždycky věrný a ve Svém milosrdenství nám neúnavně nabízí ruku, aby nás pozvedl, povzbudil k pokračování v cestě, k návratu k Němu a k vyznání naší slabosti, aby nám daroval Svou sílu. A toto je definitivní cesta: stále s Pánem i ve svých slabostech

a také ve svých hříších. Nikdy však nevstupovat na cestu provizoria. Ta zabíjí. Víra je definitivní věrnost, jako ta Mariina.“

Přinášíme vám fotografie z této události, které se také zúčastnili mnozí věřící z České republiky.

Věřící zdraví Pannu Marii

Sobotní průvod se sochou
Panny Marie

Příchod Svatého otce Františka

Sobotní projev Svatého otce Františka

*Otec František
umístil sv. růženec
u nohou Panny Marie*

*Mše svatá na náměstí sv. Petra
13. 10. 2013*

*Zasvěcení světa
Panně Marii*

*Na závěr pozdravení
s účastníky slavnosti*

Foto: Wojciech Zubkowicz SAC

NAŠE OSOBNÍ CESTA

Jak je to s tím, co zakusili apoštolové, u nás osobně? My nejsme jiní. Pán nás oslovil, ale my žijeme ve velkém egoismu a chceme Boha využít pro své plány. Často se ptáme: „Milý Bože, co ode mě chceš?“ Nespokojíme se s tím, že patříme Pánu. Chceme předem vědět, co přijde, a chceme se na to připravit. Mnozí z nás jsou duchovně zcela shrbeni, protože s sebou vlečou příšerné množství zavazadel. A vlečou jich s sebou tolik proto, že je potřebují kvůli svému egoismu. Musíme být jako děti a žít zcela v důvěře v našeho Pána a v odevzdanosti jemu. Ano, řeč je o nás! Ale jak tyto duchovní procesy probíhají ve mně?

Na toto téma existuje řada velmi dobrých a výstižných komentářů: neomylným komentářem Písma svatého jsou světcí, učitelé církve, mystici (církve je uznává). U nich můžeme do podrobností vystopovat to, co jsme teď v hrubých rysech viděli u apoštolů. A cílem tohoto vydání se na cestu zůstává svatost: ne něco jiného, něco nového, u čeho bychom mohli zůstat zase pěkně sedět a vychutnávat si to.

*Úryvek z knihy:
Hans Boub „Cesta obrácení“*

Karmelitánské nakladatelství, s.r.o.

Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01

tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295

e-mail: zasilk@kna.cz, www.ikarmel.cz

„BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ ROZVAZUJE UZLY STRACHU, ZOUFALSTVÍ A BEZNADĚJE“

ROZHOVOR S PÁTEREM FRANTIŠKEM HARELIMANOU,
ČLENEM GENERÁLNÍ RADY PALLOTINŮ

❖ **Františku, jsi prvním pallotinem z Rwandy. Co tě tak oslovilo na Pallottim, že ses stal pallotinem?**

Především bych chtěl poděkovat časopisu „Apoštol“ za zprávu, kterou bohatě šíří mezi božím lidem. Velký pozdrav spolubratrům a věřícím, které jsem potkal ve vašem krásném kraji. Děkuji redakci výše zmíněného časopisu, že se zajímá o mě a moje po-

volání k pallotinům. Rád se podělím se čtenáři o svoji zkušenost a svoje myšlenky.

Je pravda, že jsem prvním pallotinem z Rwandy; je to pro mě milost a zároveň výzva. S postavou sv. Vincence Pallottiho jsem se seznámil v roce 1976 skrze první pallotinské misionáře, kteří působili v naší farnosti Gikongoro. Jejich způsob zájmu o věřící, jejich úcta k Eucharistii a k Panně Marii, jejich způsob bytí spolu a vytváření komunity a řeholní oděv atd. – toto všechno byly prvky, které mě lákaly, abych to zkusil; našel jsem charisma a spiritualitu vhodnou pro mě samotného a jsem spokojen.

❖ **Rwanda byla v roce 1994 poznamenaná občanskou válkou. Deset let předtím se v Kibeho zjevila Panna Maria. Můžeš nám v pár slovech připomenout zjevení v Kibeho?**

Kibeho ve Rwandě je skutečně místem, kde se mezi lety 1981–1989 zjevovala třem dívenkám Panna Maria. Přicházela jako Matka Slova a ve svém poselství adresovaném celému světu vyzývala k pokání. Občas vypadala smutně kvůli současné situaci, která panuje ve světě: svět ve vzpouře proti Bohu riskuje, že se propadne do jámy. Panna Maria žádala lítost nad hříchy, modlitbu bez přetvářky, modlitbu růžence, vyhýbání se hříchům.

Bohužel v roce 1994 v mé zemi začala hrůzná válka a genocida, která přinesla tisíce mrtvých, sirotků, vdov a všemožně

zmrzačených. Panna Maria se zjevila pláčící a ukázala jedné z dívek proudy krve a nepohřbené mrtvolky na kopcích. Toto všechno je následkem neposlušnosti k Bohu a tedy skutkem ďábla, který chce řídit svět. Dnes je Kibeho skutečně velmi navštěvovaným poutním místem; místem obrácení.

❖ **V České republice byla vydána knížka Immaculée Ilibagiza „Odpustila jsem“, která je nejen zápisem genocidy ve Rwandě, ale také svědectvím o působení Božího milosrdenství v životech válkou zraněných lidí. Svátý Pavel v dopisu Římanům napsal, že „kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost“ (srov. Řím 5, 20). Máš své osobní vzpomínky nebo svědectví na působení Božího milosrdenství v této době?**

Také během tragédie se našli lidé, kteří dokázali dát dobré svědectví víry a milosrdenství. Sám jsem nebyl přítomen tomu hroznému období, protože jsem byl právě na misi v Kamerunu jako formátor v našem pallotinském domě filozofických studií. Říká se, že mnohé oběti předtím než zemřeli, chválili Boha a odpustili svým vrahům; mnozí, kteří přežili, ukázali velkou statečnost ve víře, když odpustili vrahům svých rodičů, tak jak to udělala Immaculée. Také moje rodina, stejně jako všechny ostatní, byla zasažena tímto masakrem: ztratil se můj otec (pravděpodobně někam odešel, ale dodnes se neví, kde skončil), byl zabit můj starší bratr a jeho děti... Když jsem se vrátil, byl jsem jmenován novicmistrem, byl jsem požádán, abych duchovně doprovázel vězně. Docházel jsem k nim jednou za měsíc. Věřil jsem, že jsem odpustil, ale poprvé, když jsem tam vstoupil, rozpoznal jsem mnohé z naší vesnice... Uvnitř

sebe jsem řekl Pánu: „Ty vidíš, Pane, že já nemám nic, co bych jim řekl. Žijí ze špatných zpráv, mluv k nim Ty, protože potřebují Dobrou Zprávu.“ Opravdu jsem měl strach a nevěděl, co říci. Během mše, před zástupem vězňů, ve chvíli kázání, mě Duch Svátý naplnil entuziasmem. Cítil jsem v sobě jako světlo Boží jeho nekonečnou lásku k hříšníkům (včetně mě samotného!). Vysvětlil jsem vězněm, že nejstrašnější vězení není to tady mezi čtyřmi stěnami, ale právě prodlévání v hříchu a nalézání potěšení v něm. Na konci, když jsem objímal některé, o nichž jsem věděl, že se aktivně podíleli na genocidě, jsem v sobě cítil více svobody, více pokoje a otevření srdce Boží milosti. To, co jsem zakusil, je to, že Boží milosrdenství skutečně přetváří naše zranění v životní energii a rozvazuje uzly strachu, zoufalství a beznaděje.

❖ **Pallotini ve Rwandě působí mimo jiné na poutním místě Božího milosrdenství. Jak je rozšířena úcta k Božimu milosrdenství ve Rwandě a jak ji lidé přijímají?**

S prozřetelností... Moje země objevila tuto spiritualitu v období politického a sociálního napětí. Davy lidí se semkly dohro-

mady. Myslím, že naše potíže by byly ještě horší, kdyby zde nebyly některé osoby, prodchnuté Božím milosrdenstvím a úctou k Panně, Matce Slova, která se zjevila v Kibeho. Dnes máme dvě poutní místa Božího milosrdenství, Kabuga a Ruhango, obě dvě spravována pallotiny. Mohu říci, že Boží milosrdenství je novým pastoračním paradigmatickým pro svět, který povstává a vzpouzí se proti Bohu. Tisíce díky bl. Janu Pavlu II., který správně pochopil poselství, jež svěřil Bůh sv. Faustyně!

❖ **Vraťme se k Pallottimu. V současné době působíš v generálním domu pallotinů v Římě, ve kterém také žil a zemřel sv. Vincenc. Máš možnost jaksi „dýchat“ stejný vzduch jako Pallotti. Co by podle tebe dnes Pallotti dělal? Čemu by věnoval pozornost?**

Je jasné, že sv. V. Pallotti rozjímal, žil a rozvíjel svoji teologickou a spirituální nauku z hlediska lásky a nekonečného Božího milosrdenství. Protože celá pallotinská

rodina je velmi citlivá na nové duchovní proudění Božího milosrdenství. Některí se mýlí, když si myslí, že je to věc Poláků! Samozřejmě, že musela vzejít z nějaké části světa. Řekl bych, jako pallotin, že Boží milosrdenství je odpověď na očekávání církve současnosti. Bůh a lidská osoba se musí umístit do centra. Jak to říká Svatý otec František: adorovat a sloužit. Právě tak, jak to dělal sv. Vincenc Pallotti.

❖ **Na jaře jsi navštívil Českou republiku. Co tě nejvíce překvapilo?**

Mám ještě na paměti krásnou vesničku, setkání se spolubratry z různých komunit a bratrské přijetí, modlitbu na poutním místě ve Slavkovicích, velkou slavnost a primiční mši našeho spolubratra otce Jana Davida. Čechy a Morava pro mě byly jako procházka mým studiem historie a umění. Byl jsem šťastný, že jsem mohl i na vlastní oči vidět místa velkých mučedníků Jana Nepomuckého a Václava, stejně jako moravských bratrů Cyrila a Metoděje. Toto jsou velcí svědci víry, kteří nikdy nevymizí z této země ani z celého světa.

❖ **Rád bych tě poprosil o modlitbu za čtenáře „Apoštola“ u hrobu sv. Vincence a povzbuzení pro všechny, kdo hledají Boží milosrdenství...**

Je to pro mě milost žít v blízkosti hrobu našeho svatého zakladatele. Kostel s Salvatore in Onda uchovává jeho tělesné ostatky, ale tady je možné cítit vůni jeho ducha. Tam prožíváme ve spojení s vámi každou středu

P. François Harelimana se narodil 20. 7. 1955 ve Rwandě. Dne 1. 11. 1978 nastoupil k pallotinům a 21. 7. 1985 přijal kněžské svěcení. Čtyři roky působil jako asistent ve farnosti Kansi v diecézi Butare, do které patří poutní místo Kibeho. V říjnu 1989 zahájil studium spirituální teologie na Gregoriánské univerzitě v Římě. V letech 1991–1995 pracoval v Kamerunu jako profesor pro Institut filozofie v Yaoundé, v roce 1997 působil na Pobřeží slonoviny u basiliky v Yamoussoukro a potom se vrátil do Rwandy, kde vedl noviciát. V roce 2003 byl zvolen představeným pallotinů ve Rwandě a v roce 2010 konzultorem generální Rady pallotinů v Římě.

večer Nikodémovu noc, kterou jsme si u vás velice zamilovali. Když jsme se vrátili domů do Říma, podělili jsme se o svoje hezké zkušenosti se svými spolubratry a navrhli jsme, abychom Nikodémovu noc zavedli i u nás. Mnoho lidí sem na ni přichází a stal se z ní náš apoštolát jako pallotinské rodiny. Zůstávejme navzájem spojeni v modlitbě.

Děkuji za rozhovor ■

P. W. Zubkiewicz SAC, Překlad Anna Janů

Foto: D. Latuszek SAC

ROK VÍRY SE SVATÝM OTCEM

**CÍRKEV JE
TOTIŽ MATKA**

„Mně se moc líbí obraz církve jakožto matky. S pohledem upřeným na naše matky a na všechno, co dělají, prožívají a čím trpí kvůli svým dětem, chtěl bych zdůraznit tři věci. Kladu si otázku: co dělá matka?

1. Především učí, jak dobře jít životem, umí děti nasměrovat, vždycky se snaží ukázat jim správnou cestu. A počíná si při tom vždycky něžně, sympaticky a laskavě, třebaže se snaží naši chůzi usměrňovat, když trochu v životě vybočíme nebo zvolíme cestu vedoucí do propasti.

Církev dělá totéž: dává našemu životu směr a učí nás chodit správně. Pomysleme na desatero přikázání. Ta nám ukazují cestu, kterou je třeba se ubírat ke zralosti, jakož i opěrné body našeho způsobu jednání. Matka nikdy neučí tomu, co je zlé, chce pouze dobro svých dětí, a stejně tak církev.

2. Když dítě roste, dospívá, volí si svoji cestu, přijímá svoji zodpovědnost, jde si po svých, dělá, co chce, a někdy se stane, že sejde z cesty, stane se nehoda. V mojí vlasti říkáme, že matka umí „dar la cara“. Co to znamená? Znamená to, že matka umí „nastavit tvář“ za svoje děti, vždycky je brání. Myslím na matky trpící kvůli dětem, jež jsou ve vězení nebo v obtížných situacích. Nikdy nezkoumají jejich vinu či nevinu, ale stále je milují, nezřídka snášejí ponižování, ale nebojí se a nikdy se nepřestanou obětovat.

Taková je církev. Je milosrdnou matkou, která chápe a snaží se vždycky pomáhat a povzbuzovat, nikdy nezavírá brány domu před dětmi, které se zmýlily anebo se mýlí; nesoudí, ale nabízí Boží odpuštění, nabízí svoji lásku, jež znovu zve na cestu dětí, které spadly do hluboké propasti; matka nemá strach vstoupit do jejich temnot, aby jim dala naději. Církev nemá strach vstoupit do naší temnoty, jsou-li v tmách naše duše a svědomí, aby nám dodala naději. Církev je totiž matka.

3. Poslední myšlenka. Matka umí také prosit, klepat kvůli svým dětem na všechny dveře, aniž by je počítala, a činí tak s láskou. Myslím při tom na to, jak matky umějí klepat také a především na dveře Božího srdce! Pokračujte, modlete se a svěřujte svoje děti Bohu. On má velké srdce! Klepejte na bránu srdce Božího modlitbou za svoje děti.

Tak činí také církev. Modlitbou vkládá do rukou Pána všechny situace svých dětí. Důvěřujeme v moc modlitby matky církve. Pán nebude nevnímavý. Dovede nás vždycky překvapit, když to nečekáme. Matka církev to ví.“

*Katecheze Svatého otce
na generální audienci*

nám. sv. Petra 18. 09. 2013

převzato z: www.radiovaticana.cz

SVĚDECTVÍ Z POUTI KE SVATÉ FAUSTYNĚ

**POUŤ JAKO
ŠŤAVNATÉ
POMERANČE**

Jednou sestra Faustyna napsala ve svém Deníčku: „Dnes jsem dostala pomeranče; když sestra odešla, pomyslela jsem si: Místo abych se ve svatopostní době umrtvovala a dělala pokání, mám jíst pomeranče. Vždyť je mi už trochu lépe. V tom jsem uslyšela v duši hlas: Má dcero, víc se mi líbíš, když z poslušnosti a z lásky ke mně jíš pomeranče, než kdyby ses z vlastní vůle postila a umrtvovala.“ **Buďte vítáni a přijměte dnešní pouť jako koš šťavnatých pomerančů!**

Průvod na začátku mše svaté

Těmito slovy přivítal všechny poutníky na začátku mše svaté ke cti sv. Faustyny páter Tomáš Kazaňský SAC. V neděli 6. října 2013 předsedal mši svaté Mons. Karel Herbst SDB, pomocný biskup pražský, který ve svém kázání zdůraznil potřebu vnímat Boží milosrdenství jako veliký dar pro všechny, který Bůh člověku nabízí v každé chvíli jeho života. Boží milosrdenství nemáme nikomu závidět: „Přece se stává, že je někdo v nemocnici, kdo do kostela ne-

Mons. Karel Herbst SDB

chodil. A přijde k němu kněz, tento člověk se vyzpovídá a přijímá Boží milosrdenství. V posledních chvílích svého života. A my tomu přece rozumíme, nejsme přece proti tomu. Nebo je snad někdo proti?“

Pouť ke cti svaté Faustyny se ve Slavkovicích koná každoročně v neděli nejbližší 5. říjnu (den, kdy zemřela sestra Faustyna).

Schola během mše svaté

*Místní obyvatelé
ve slavnostních krojích*

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

UŽ NEŽIJÍ JÁ, ALE ŽIJE VE MNĚ KRISTUS!

*Přinesly jsme svíce
před oltář našeho Spasitele*

Bůh se nespokojí s tím, že jednou přijmeme jeho darovanou lásku, ale chce nás k sobě přitahovat stále a proměňovat tak hlubokým způsobem, abychom mohli spolu se svatým Pavlem říkat „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20). Tento citát se mi moc líbil, a tak jsem ho použila na obrázcích, které jsem rozdávala na svých věčných slibech.

Ačkoliv od té doby uplynul už nějaký čas (31. 7. 2013), vzpomínka na to je stále živá. Zdá se, jako by to bylo včera. Tuto krásnou slavnost jsem prožila na poutním místě Božího milosrdenství v Krakově – Łagiewnikach. Na ten veliký den jsem se připravovala ještě se čtyřmi sestrami – s. Gregorií,

Sančí, Simonou a Norbertou. Pětiměsíční přípravu absolvovanou v Krakově jsem ukončila osmidenními duchovními cvičeními na téma svatosti. Večer a následující ráno před očekávaným vzácným okamžikem jsem se celá odevzdala Pánu Ježíši a prosila ho, abych den svých slibů prožila v hlubokém pokoji a blízko Něho. Pán mou prosbu vyslyšel. Vnitřní klid mi zároveň dovolil věnovat se všem, kteří na sliby přijeli a byli se mnou v tak velkém a důležitém okamžiku mého života.

MÉ ROZHODNÉ ANO

Po společné modlitbě růžence jsme se spolu s mými čtyřmi spolusestrami přesunuly do společenské místnosti, kde nás před očima všech přítomných sester přijala generální matka a po přijetí zapálené svíce nás symbolicky vyslala na setkání s naším Snoubencem. Za působivého zpěvu žalmů vcházel slavností průvod vedený novickami do vyzdobené a zaplněné kaple Božího milosrdenství. Svíce jsme postavily před obětní stůl. Mši svatou celebrou otec biskup Jan Zajac. Mše svatá se účastnilo mnoho známých kněží, kteří nám různými způsoby pomáhali na cestě rozeznávání a formování našeho životního povolání. Liturgie probíhala v polštině, ale během druhého čtení a slibu zazněla k radosti všech mých hostů také slovenština. Po kázání o Eliášovi jsme přistoupily před oltář a odpovídaly společně na otázky, které nám dával otec biskup. Poté jsme se položily na zem do tzv. prostrace, což byl pro mě silný moment. V této chvíli jsem si totiž zvlášť uvědomila svou nehodnost, ubohost, ale také zároveň velikost a důstojnost Božího dítěte. Během litaní ke všem svatým jsem věděla, že je tu se mnou celé nebe a všichni svatí. Víím, že sama ze sebe nemohu nic, ale s Boží pomocí a pomocí všech svatých mohu všechno.

Později, klečíc před oltářem, jsem veřejně vyslovila slib čistoty, chudoby a poslušnosti. Celým srdcem a na celý život jsem se odevzdala Ježíši. Zavázala jsem se, že v Kongregaci sester Matky Božího milosrdenství chci slovem, skutkem i modlitbou uctívat Boží milosrdenství, a tak se zapojovat do spasitelného poslání církve.

Po skončení slibu jsem odešla ke generální matce, která mi požehnala, slíbila mi modlitbu a přijala můj slib. Stvrdila jsem své rozhodnutí podpisem a tento závazný dokument položila na oltář milosrdného Pána Ježíše. Poté nám otec biskup posvětil a předal prsten s vyrytým jménem JEŽÍŠ.

Pokračovala mše svatá a já jsem se spojila s mým milovaným Ježíšem. Po bohoslužbě následovalo rodinné, přátelské a sesterské setkání při slavnostním obědě. Tento den byl opravdu nejkrásnější v mém životě. Nebyl prožívaný citově tak jako první sliby, ale o to více, hlouběji a vnitřně. Nedá se to popsat slovy. Odevzdala jsem se zcela Tomu, který mě povolal a vyvolil jako první. Odpověděla jsem svou láskou na jeho nekonečnou a stále předcházející lásku. K této vzácné chvíli jsem pozvala také Pannu Marii, Matku milosrdenství, abych na tak veliký dar mohla spolu s ní odpovědět „FIAT“ plným víry, a tak se zcela dát k dispozici nade vše milovanému Bohu.

*Se sestrami
Gregorií, Sančí, Simonou a Norbertou
po slavnostních slibech*

*Celý svůj život
jsem svěřila Pánu Ježíši*

NEDOKÁŽU BEZ NĚJ ŽÍT

Sestra Faustyna ve svém Deníčku o věčných slibech píše: „Chci se s tebou zasnout. Cítím a pronikám, že to je nějaká mimořádná milost. Když o ní uvažuji, omdlévám po Bohu, avšak v tom omdlévání mám mysl jasnou a proniknutou světlem. Když jsem s ním spojena, omdlévám z přemíry štěstí, ale moje mysl je jasná a čistá, bez nejasností. Snižuješ svůj majestát, aby ses stýkal s ubohým tvorem. Děkuji ti, ó Pane, za tu velikou milost, která mě činí schopnou stýkat se s tebou. Ježíši, tvé jméno je mou rozkoší, zdálky vnímám svého Milovaného a má vyprahlá duše odpočívá v jeho objetí, nedokážu bez něho žít, raději budu s ním v utrpeních a mukách než bez něho v největších nebeských rozkoších.“ (Den. 912)

Tento rok nebyl pro mě výjimečný pouze slavností věčných slibů, ale i jinými významnými mezníky: 150 let výročí založení naší Kongregace, 1150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu, zvolení nového papeže Františka, 50 let od svatořečení sv. Vincence Pallottiho a také byl tento rok vyhlášen Rokem víry. V něm jsem si oživila svou víru a hlouběji pronikla do tajemství mého povolání v církvi.

Tady jsem se svou rodinou

Blahoslavený Jan Pavel II. řekl, že Bohu zasvěcené osoby se nacházejí v srdci církve, která je mystickým tělem Krista. Nemoc jednotlivých údů tohoto mystického těla nezůstane bez vlivu na jeho srdce. To musí v tomto čase ještě lépe a ochotněji pracovat, aby udrželo při životě celý organismus mystického těla. Papež Benedikt XVI. napsal: „Hluboká krize víry se dotkla mnoha lidí, osoby Bohu zasvěcené jako snoubenky Kristovy jsou obdařeny konkrétním charismatickým darem.“ Mým úkolem a úkolem všech Bohu zasvěcených osob je ukazovat stále více a výrazněji radost a obnovený entuziasmus při setkání s milosrdným Ježíšem. Neobvykle zralý, krásný a vzrušující je postoj svaté sestry Faustyny k církvi. Ve svém Deníčku zapsala: „Jaká je to radost, být věrným dítětem církve. Ach jak velice miluji církev svatou a všechny, kdo v ní žijí; dívám se na ně jako na živé údy Krista, který je jejich hlavou.“ (Den. 481)

Přála bych si, abychom na sklonku Roku víry obrátili svůj pohled k milosrdnému Ježíši, který k nám hovoří skrze sestru Faustynu: „Přeji si, abyste v těchto chvílích měli více víry.“ (Den. 352)

Ať nás milosrdný Ježíš i nadále vede ve víře a stále více ji v nás zdokonaluje, aby tak nejzákladnější touha našich srdcí našla své naplnění.

S. M. Pavla Stanovčáková KMBM ■

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodliš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuj ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;** na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.** Na závěr se pomodliš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

BUDETE MÝMI SVĚDKY

Oslavy 25. výročí kněžství
P. Šikuly v Prosetíně, 1964

1

Pozlatil naše srdce dobrotou

VZPOMÍNKA
NA PÁTERA
EDUARDA ŠIKULU

Od roku 2009, kdy jsme začali své působení na Vysočině, jsem mnohokrát slyšel, jak nejen místní lidé vzpomínají na pátera Eduarda Šikulu. Příběhy o tom, co dělal, jak jezdil a co řekl, spojovaly jako zlatá nit vděčnost a láska. Zdá se, že všichni v dnešní době nejvíce potřebujeme zachovat si dobrotu a základní lidské hodnoty. Proto vám také v tomto a v příštím čísle přinášíme pár fotografií a vzpomínek na pátera Šikulu. Budou to jenom malé střípky, možná ale i nám pomohou být svědky.

Jámy, první svaté přijímání, 1979

ČÍSLA

Na začátek uvedu čísla, která jsem získal z Rajhradu, z archivu brněnské diecéze. Eduard Šíkula se narodil v Brně 19. 2. roku 1915. Na kněze byl vysvěcen v Brně 5. 7. 1939, zemřel 7. 6. 1994 v domě pro kněze na Moravci. Od 1. 9. 1939 do 30. 9. 1939 působil jako II. kooperátor ve Velkém Meziříčí, od 1. 10. 1939 do 31. 8. 1941 jako II. kooperátor v Oslavanech a od 1. 9. 1941 do 30. 11. 1942 jako kooperátor ve Veverské Bítýšce. Potom od 1. 12. 1942 do 31. 7. 1943 působil jako kooperátor v Rudíkově, následně od 1. 8. 1943 do 31. 7. 1947 jako kooperátor ve Žďáře nad Sázavou na zámku. Od 1. 8. 1947 do 31. 10. 1974 byl farářem v Prosetíně u Bystřice nad Pernštejnem. Mezitím byl 1. 11. 1969 jmenován také administrátorem v Rovečném a od 1. 11. 1974 do 30. 4. 1992 ustanoven administrátorem v Jámách. Od 1. 5. 1992 do 16. 11. 1992 působil v Jámách jako výpomocný duchovní a od 16. 11. 1992 do 7. 6. 1994 byl v důchodu. V roce 2014 uplyne 20 let od jeho smrti, 40 let od doby,

kdy převzal péči nad farností v Jámách, a 75 let od kněžského svěcení. V roce 2015 bude 100. výročí jeho narození.

Tolik čísel může někoho unavit. P. Šíkula ale dokázal tato „čísla“ naplnit dobrotou a láskou. Dny a noci, týdny, měsíce a léta ve službě Bohu a lidem. Svou dobrotou, obětavostí a láskou se zapsal do lidských srdcí. Proto si ho lidé pamatují.

VDĚČNOST JE PAMĚTÍ SRDCE

„Mnozí pamětníci vzpomínají na jeho budovatelské úsilí ve farnostech,“ vzpomíná Ladislav Kinc, který v současné době působí v brněnské diecézi jako trvalý jáhen. „U nás v Prosetíně se mu během krátké poválečné doby podařilo společně s obětavými farníky v necelých dvou letech (1947–48) opravit kostel sv. Markéty, postavit nové schodiště ke kostelu, zbudovat v kostele celou novou nádhernou vnitřní výzdobu od slavných mistrů Kotrbů z Brna. To vše bylo korunováno příjezdem biskupa brněnské diecéze ThDr. Karla Skoupého, který udělil velkému množství far-

níků svátost biřmování a slavnostně kostel vysvětil. To vše se podařilo díky farářově nesmírné horlivosti pro církev tzv. za pět minut dvanáct – v době, kdy nepřátelé církve začali upevňovat svou moc v naší vlasti.“

Jáhen Ladislav Kinc má na pátera Šikulu velmi osobní vzpomínky. Jak sám říká, páter Šikula patřil ke třem kněžím, kteří zásadním způsobem ovlivnili jeho život. „*Jeho vztah k mé osobě trval přímo od narození do mých patnácti let – kdy byl z Prosetína přeložen do Jam. Potom až do jeho smrti při našich pravidelných návštěvách v Jámách a na Moravci. Jako velký dar od Boha mám v paměti jeho poslední hodinu života, při které jsem mohl být s Mons. Janem Peňázem. Na faře v Prosetíně žil se svými rodiči – jeho tatínek Josef byl šikovný sedlář, maminka žila pro kněžství svého syna. Nevím – ale myslím si – že o místo faráře v Prosetíně velký zájem po válce nebyl – soudím tak z toho, že v samotné vesnici nežil v té době žádný katolík a měla pověst evangelické tvrze. Vztahy mezi místními evangelíky a katolíky z přifařených obcí byly v té době velmi nekřesťanské a z dnešního pohledu pro nás nepochopitelné. On svou dobrotou za více než čtvrtstoletí života mezi námi dokázal mnohé napravit.*“

Svatba Janů – 1984

ČLOVĚK, KNĚZ, OTEC

Jaký byl páter Šikula? Určitě zajímavý. Paní Jana Holemářová vzpomíná s úsměvem: „Páter Šikula nastoupil do naší jamské farnosti v letech mého dětství a když na něj vzpomínám, vybaví se mi hned chvíle, které jsme ještě s dalšími děvčaty trávily na faře. Zpívaly jsme v kostele, chodily jsme v krojích o svátcích a o poutích a on s námi za to často jezdil na různé výlety. Rodiče mívali trochu strach, protože páter Šikula jezdil „jako vítr“ a když se po Jamách nebo v okolí „přehnala“ jeho tmavomodrá škodovka ZR 81-62, všichni věděli, kdo jede. Vzpomínám si, jak jsme jednou jeli do jeho bývalé farnosti Prosetín a předtím jsme projížděli Nedvědicí. Každou chvíli ukazoval na nějaký plot se slovy: „do toho plotu jsem narazil, támhleto kůlničku jsem zbouřal“. Jezdily jsme s ním rády, protože bylo vždycky veselo a nikdy nebyla nuda. Jednou nás vzal na výlet do Jihlavy, ale někde jsme cestou špatně odbočili a přijeli jsme do Pocoucova (u Třebíče). Nebyl z toho rozladěný, ale operativně změnil plán – jeli jsme navštívit otce Jana Peňáze do Velkého Meziříčí, který tam tehdy kaplanoval. Do Jihlavy jsme jeli příště.“

Obraz velké dobroty pátera Šikuly dokresluje jáhen Kinc: „*Ve vzpomínkách mám jeho*

Svatba Holemářových – 1983

Jámy, první svaté přijímání, 1979

úsměv, zbožnost – zvláště úctu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Panně Marii. Jeho slzy – např. když přešel (byl vyhlášeným „skvělým“ řidičem) slepici (tehdy byl samozřejmostí volný pohyb všeho drobného domácího zvířectva po vesnici) – chodil dům od domu, v jedné ruce oběť nechtěného lovu, v druhé stokorunu, hledajíc majitele, kterému se s pláčem omlouval. Pamatuji také slzy, které s velkou bolestí proléval nad našimi hříchy – např. když jeden z aktivních farníků „upadl“ do hříšného vztahu – klekl si před ním a s pláčem ho prosil, aby vdanou ženu vrátil manželovi a jejich dětem. Slzy, které jsem neviděl, ale cítil později v Jámách, kdy tento zbožný lidumil musel nastoupit po velmi oblíbeném, respektovaném a dominantním P. Markovi a dlouho trvalo, než lidé pochopili, že se na jeho místo „nenačpal“. Jeho slzy, bolest, které obětoval za nás své často nezdárné ovečky. Páter Eduard opravdu prožíval každý hřích jako velkou bolest, kterou obětoval při každé mši svaté i ve svém životě. Při hledání jeho fotografií jsem

našel dva dopisy, které poslal P. Eduard mé mamince – první osm dní po mém narození, druhý 8 dní po mém sv. křtu. Jeho slova nám mohou pomoci pochopit, jak tento kněz myslel a co vše dělal pro své farníky. Je zde vidět jeho velká úcta ke svatým, láska ke kříži a snaha v rámci možností pomoci. Pro lepší pochopení textu uvádím – byl jsem pokřtěn v Rožné, do roku 1960 jsme bydleli ve Zlatkově a maminka musela nastoupit začátkem prosince 1959 do práce na poštu do Prosetína – miminko s ní muselo být v kočárku na poštovním úřadě. Maminka chtěla synkovi přidat křestního patrona, kterého si synek „přinesl“ na svět – v den narození. Synek měl asi velkou spotřebu plínek (ne těch dnešních tzv. suchých, neexistovaly automatické pračky a sušičky), pro zaměstnanou ženu bydlící na podnájmu to byla asi velká zátěž.“

Jáhen Kinc ukazuje dva dopisy, prožluklé, napsané před více než padesáti lety „šikulovým“ stylem:

■ Prosetín 12. 9. 1959

Kristus kraluje, Maria vítězí!
Vážená a milá paní poštmistrová!

Připojujeme se všichni doma k Vaší radosti a vyprošujeme Boží požehnání a Boží ochranu pro synáčka i pro maminku. Upřímně zaplat Pán Bůh za Váš dar pro náš kostel, v pondělí vzpomenu při mši svaté na Váš úmysl poděkování Pánu Bohu a ochranu Boží na cestách života pro Vašeho syna.

S tím ochráncem v nebesích pro Vašeho syna to bude horší. V jednom seznamu svatých je blahoslavená Bronislava ze Slezska, v druhém svatá Rozálie panna, v třetím je svátek sv. Vavřince a v poznámce, že se svátek slaví 5. 9. Ve velkém seznamu svatých jsou na 4. 9. uvedeni tito: Růžena, Rozálie, Amin a Julian – mučedníci, ctihodný Bedřich – převor, sv. Marin – kameník, sv. Rufin a Vitalis – mučedníci, sv. Salvin – biskup, sv. Sulpicius – biskup a mučedník, sv. Theodor a Ocean, bl. Vilém Goudanus.

Promluvu jsem měl o sv. Vavřinci Juliánovi (+ 1455): Vynikal trpělivostí v nemocech a životním boji. Ve škole kříže se učil pokoře. Často se chceme modlit: „Ó Pane Ježíši, tys tolik trpěl z lásky ke mně, i já chci něco trpět z lásky k tobě.“ Ve svatém evangeliu čteme: „Co jenom bude z tohoto dítěte?“ – Odpověděli bychom: „Co z něho maminka s Boží pomocí a milostí a ochranou nebeské Matky vychová.“

Rádi se nabídneme chovat, ale až bude synáček trochu větší a nebudou se tak často měnit plenky. Znáte tu starosvětskou písničku? – Čápe, čápe, přijď už k nám... já moc ráda kolíbám. Máme plínky i peřinky... i zlatý povijan.

Za vše Vám zůstává vděčný P. E. Šíkula s rodiči.

P. S. Také pan inženýr Večeřa, který pracuje na věži, se připojuje s přáním všeho nejlepšího.

■ Prosetín 5. 10. 1959

Královno svatého růžence, oroduj za nás!
Milí přátelé! Vážená paní poštmistrová!

Děkujeme Vám všichni za Váš milý dopis a modlitbu za nás. Jen s tou chválou trochu šetřete, nezasloužíme si to.

Když už má malý Ládiček svého ochránce v nebesích, dovoluji si Vám zaslat obrázek anděla strážného. Nevím, zda máte z fary Pamatku na křest, mohl bych Vám ji zaslat. Kdyby se Vám tento obrázek nehodil. Kéž také Vám zapisuje „anděl maminky“ v nebesích každý pohyb, úkon i ty nešťastné plenky s nadpisem: „Všecko z lásky k Bohu.“ Křesťanské heslo zní: „Vždy s čistou duší, radostnou tváří a dobrým srdcem.“ To první a poslední jistě máte, tak i to prostřední při plenkách.

Do ochrany Matce Páně Vás i Vaše drahé poroučí s pozdravem od rodičů P. E. Šíkula.

Páter Eduard se svým tatínkem
v roce 1964

(Pokračování v příštím čísle)

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

Němí svědkové času naplněného láskou

FOTOREPORTÁŽ Z DOMU
SV. VINCENCE PALLOTTIHO
PŘI VIA GIULIA V ŘÍMĚ

Dne 6. prosince roku 1826 Vincenc Pallotti napsal dopis Ondřeji Castratiemu do poustevny Monte Corona, ve kterém mimo jiné čteme:

„Plačme nad ztrátou dokonce i jediné chvíle a plačme s ještě větší hořkostí, pokud jsme celé dny, týdny, měsíce a možná i léta otáleli s plným odevzdáním se službě Boží. Měli bychom každý den považovat za první od chvíle našeho obrácení a za poslední den našeho pozemského putování. Ano, rozhodněme se a snažme se od tohoto okamžiku žít tak jako lidé, kteří zemřeli a potom se vrátili k životu na zemi.“

Svatý Vincenc dokázal dokonale využít čas a naplnit ho láskou k Bohu a bližnímu. Jelikož v lednu 2014 končí jubilejní rok padesátého výročí svatořečení Vincence Pallottiho, který byl 20. ledna 1963 svatořečen papežem Janem XXIII., zveme vás k malému výletu do domu na ulici Via Giulia v Římě, ve kterém sv. Vincenc žil a zemřel.

Otcové pallotini

Ulice Via Giulia kudy světec chodíval

Pokoje otce Pallottiho

Část pokoje s postelí a knihovnou

Psací stůl s oblíbeným
obrazem Panny MarieKalvárie, kterou si otec Pallotti
sám zhotovil ve své skříněOltář
v soukromé kapli

Růženec a breviář

Klobouk otce Pallottiho

Dřetky, kterými se bičoval

Svatý obrázek, který měl otec Pallotti
stále u sebe a nechával jej políbit

Zápisky otce Pallottiho

Nabízíme vám
novou knížku

SVATÝ VINCENC PALLOTTI APOŠTOL A MYSTIK

V rámci jubilejního roku padesátého výročí svatořečení Vincence Pallottiho jsme vydali knížku, která pojednává o životě sv. Vincence, vykresluje pozadí doby, ve které žil, a popisuje vývoj díla Unie katolického apoštolátu, které z Božího vnutnutí Pallotti založil v církvi. S radostí vám tuto knížku nabízíme!

UKÁZKA Z KNIHY

– Mohu se setkat s donem Vincencem Pallottim? – zeptal jsem se.

– Jistě.

Úzkou chodbou jsme šli do poměrně prostorného, čtvercového pokoje. Podél stěn stály lavice. Mezi dvěma okny, na předním místě, stála skleněná skříň se sochou Matky Boží v životní velikosti. Na lavicích sedělo zhruba dvacet chudých lidí. Někteří byli ve starých hadrech. Před sochou Matky Boží se v kleče modlil kardinál Lambruschini. Přišel, aby se vyzpovídal, a čekal, až bude na řadě.

Sedl jsem si do kouta a po příkladu kardinála jsem ostatním dovolil mě předbíhat a sám jsem pozoroval tuto neobvyklou podívanou, kterou jsem nikdy předtím neviděl.

Konečně jsem se dostal na řadu. Vešel jsem do pokoje, ve kterém Vincenc Pallotti v komži a štole přijímal kajícíky.

Než jsem přešel ke zpovědi, představil jsem se a dal jsem mu doporučující dopis. Když ho otec Pallotti pozorně četl, měl jsem dost času na to, abych si ho prohlédl.

Vincenc Pallotti nebyl vysoký, byl trochu shrbený, gesta měl živá, ale ne příliš rychlá. Každé jeho gesto poukazovalo ve svém spěchu na krátkost lidského života. Zepředu Pallottimu úplně vypadaly vlasy; tím více však bylo vidět jeho krásné vysoké čelo, bílé jako slonovina. Rysy obličeje měl jemné a pravidelné. Oči měl tmavé, pronikavé. Vyzařovala z nich velká добрta srdce.

Důvěru kajících nezbuzovala jen velká добрta Pallottiho srdce, ale přitahovaly je i další neobyčejné vlastnosti jeho ducha. Vyprávěly se o něm neuvěřitelné věci.

JÓZEF WRÓBEL SAC

„Svatý Vincenc Pallotti/Apoštol a mystik“
Apostolicum 2013, 130x200mm, 172 stran.

Knihu si můžete objednat na adrese:

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 850, 855
e-mail: objednavky@apostol.cz

UŽ ROK SE SETKÁVÁME V NOCI S JEŽÍŠEM

V září je to rok od zahájení pastoračního projektu Nikodémova noc. Projekt, který vznikl u kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě jako iniciativa pro Rok víry, se během roku rozšířil na mnoho kostelů, a tak se stal nakonec darem a plodem Roku víry.

Srdcem Nikodémových nocí je adorace, která probíhá v tichu, ve tmě a za diskrétní přítomnosti kněze, se kterým je možné pohovořit nebo přijmout svátost smíření.

Na základě zkušeností kněží, kteří ve svých farnostech začali organizovat Nikodémovu noc, lze říct, že projekt přináší požehnané plody. V jistém smyslu se otevírají „nové dveře“ do kostela. „Během Nikodémových nocí vidíme lidi, které jsme ještě nikdy v kostele neviděli,“ říkají kněží.

Každá farnost si může sama určit den, frekvenci a délku adorací, aby to co nejlépe vyhovovalo místním podmínkám. Informace o kostelech, ve kterých se Nikodémova noc koná, je zveřejňována na internetových stránkách projektu.

V současné době se Nikodémova noc uskutečňuje už ve čtrnácti kostelech po celé republice, na třech místech na Slovensku, začíná v Římě, v kostele San Salvatore in Onda a na dvou místech v Polsku.

Více informací o NN v ČR a na Slovensku je na webových stránkách:
www.nikodemovanoc.cz
www.nikodemovanoc.sk

Zveme vás na kongres o Božím milosrdenství!

Drazí ctitelé a přátelé
Božího milosrdenství!
Ve dnech 23.–25. května
2014 proběhne ve Slavko-
vicích a v Novém Městě na
Moravě II. národní kon-
gres o Božím milosrden-
ství, pod heslem:

**„TY JSI SVĚDEK MÉHO
MILOSRDENSTVÍ“.**

Mši svatou v pátek, na začátek kongresu, odslouží Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský. Kongres ukončí v neděli slavnostní mše svatá, spojená se zasvěcením Božímu milosrdenství, které bude předsedat Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký za účasti biskupů. Podrobný program bude zveřejněn po novém roce ve všech farnostech a v příštím čísle „Apoštola“.

V tomto čísle vám posíláme přihlášku na kongres. Pokud máte zájem o účast pošlete nám ji co nejdříve, a my vám obratem po novém roce pošleme doplňující informace. **Pokud se chcete zúčastnit jenom mši svatých, nemusíte se přihlašovat.**

Kdo z Vás by chtěl pomoci v organizaci druhého kongresu, může k tomu přispět také tím, že objedná sborník přednášek z prvního kongresu pro sebe (a také třeba pro své známé). Cena sborníku není stanovena, jde o dobrovolný příspěvek.

Kdo by chtěl přispět na organizaci druhého kongresu o Božím milosrdenství, může svůj dar poslat na účet:

35 – 621 921 0237 / 0100.

Variabilní symbol: 22014

Děkujeme Vám všem za Vaše modlitby,
oběti a dary!
Otcové pallotini

www.knihamilosrdenstvi.cz

Na této webové adrese je projekt „Kniha milosrdenství“ – kruh vzájemné modlitby za Boží milosrdenství, do kterého je zapojeno už přes 1300 osob. Najdete zde také zajímavá svědectví a vzkazy členů. **Jelikož na stránkách je možné publikovat i delší příspěvky, prosíme všechny** (nejen členy „Knihy milosrdenství“), **kdo chcete svědčit o působení**

Božího milosrdenství ve vašem životě, abyste nám poslali svá svědectví.

Na stránkách je možné také najít tři vzory obrazů milosrdného Ježíše, které je možné v dobrém rozlišení stáhnout přímo ze stránek. V případě, že chcete obraz vytisknout a potřebujete poradit, neváhejte nás kontaktovat. *Otcové pallotini*

Nabízíme vám sborník textů z prvního kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu, podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. (Formát 130x200, 48 stran)

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvých-vstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

Cena není stanovena, dobrovolný dar posílejte na účet: 35-6219210237/0100

Objednávejte na adrese: Otcové pallotini, Jány 71, 592 32 Jány

na telefonním čísle: 566 502 850, 566 502 855

e-mail: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

Můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,

tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

POSÍLÁTE DAR NA VYDÁVÁNÍ ABM Z BANKOVNÍHO ÚČTU?

Vážení čtenáři, bez Vaší pomoci nejsme schopni identifikovat dary zaslané bankovním převodem. Proto Vás prosíme, pokud jste tak již neučinili, oznamte nám číslo účtu, ze kterého dar zasíláte, a to emailem nebo na telefon 566 502 850. U převodu můžete také použít variabilní symbol, který je uveden na každé zásilce nad Vaším jménem. V případě zájmu Vám rádi zašleme potvrzení o daru. *Děkujeme za pochopení.*

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jány 71, 592 32 Jány**

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednávací formulář na www.apostol.cz!

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla: „**Láska Kristova nás žene.**“ Pallotti odkázal členům Společnosti, aby „pomocí modlitby a skutků dělali všechno, aby svět poznal a zamiloval se do Ježíše“. Proto se kněží a bratři pallotini neomezují na jednu činnost, ale pracují na různých místech a v mnoha oblastech.

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jány 71, 592 32

tel. 733 741 850, 733 741 860

e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.

(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční

– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonočích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jány 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

Přejeme krásné
a požehnané Vánoce
v radosti a pokoji
s narozeným
Spasitelem...

Zasvěcení rodiny Božímu milosrdenství

Pane Ježíši,
do tvého božského Srdce,
probodeného pro naši spásu,
s důvěrou vkládáme naši rodinu.
Pokorně tě prosíme,
ať nás tvé nekonečné milosrdenství
ochraňuje před zlým duchem,
před hříchem a dovede do nebe.
Který žiješ a kraluješ
po všechny věky věků.
Amen.

Ježíši, důvěřujeme ti!